

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan 2021

"Ojciec Przedwieczny, źródło Miłości, wszelkiego światła i dobra, dziękujemy Ci za charyzmat jedności ..." - tak zaczyna się modlitwa za wstawiennictwem Chiary Lubich. **"Dziękujemy za charyzmat jedności...** Daj nam, Ojciec, za sprawę Ducha Świętego, abyśmy za przykładem Chiary przyczyniali się do realizacji pragnienia Twojego Syna: *Aby wszyscy stanowili jedno.* Prosimy o to, abyśmy przyczyniali się do jedności".

Jedność rozumianej bardzo szeroko: w rodzinie, sąsiedztwie, w miejscu pracy, na uczelni, w szkole, w dalszej rodzinie. W każdej sytuacji. Również jedności między chrześcijanami z różnych Kościołów i wspólnot kościelnych. Jedność jest pragnieniem Jezusa wyrażonym w modlitwie w Wieczerniku przed Jego śmiercią na krzyżu (J 17). Ta modlitwa jest Testamentem Jezusa. Sprawa ekumenizmu jest ważna dla chrześcijan z innych Kościołów, była ważna dla papieża Jana XXIII, papieża Pawła VI, papieża Jana Pawła II, a teraz jest ważna dla papieża Franciszka. Sprawa ekumenizmu była ważna dla Chiary. Teraz w styczniu jest okazja modlitwy o jedność między Kościołami chrześcijańskimi. Jak co roku, od przeszło stu lat, w dniach od 18 do 25 stycznia odbywa się Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Dla Chiary jedność chrześcijan zawsze była sprawą priorytetową. Zawsze dbała o to, by słowa życia na styczniu pokrywały się z hasłem Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan. Tegoroczne hasło to zdanie z Ewangelii św. Jana (15,5): **„Trwajcie w mojej miłości, a przyniesiecie obfity owoc”**.

W tym roku podczas Tygodnia Modlitw rozważany będzie tekst biblijny z Ewangelii św. Jana 15, 1-17. Materiały do ekumenicznych nabożeństw zostały przygotowane we wspólnocie Grandchamp w Szwajcarii. Jest to niezbyt dobrze znana wspólnota chrześcijańska.

(z Materiałów na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan 18-25 stycznia 2021):

„W latach trzydziestych XX wieku grupa kobiet z Kościoła reformowanego w Szwajcarii odkryła znaczenie milczenia i kontemplacji podczas ślubania słowa Bożego, biorąc za wzór Chrystusa, który często odchodził na samotną modlitwę. Grupa zaczęła raz w roku organizować rekolekcje duchowe otwarte także dla innych, a na stałe siedziby tych rekolekcji wybrała Grandchamp, mała wioska nad jeziorem. W 1936 r. w Grandchamp powstała reformowana wspólnota monastyczna, oparta na doświadczeniach katolickiego,

prawosławnego i anglikańskiego życia mniszego i zakonnego. Od początku siostry z różnych tradycji chrześcijańskich czerpały inspiracje dla życia wspólnotowego opartego na słowie Bożym, kontemplacji i gościnności. Bogactwo i różnorodność tradycji, z których można było czerpać doświadczenia, uwiadamiały im, jak bardzo podzielone jest chrześcijaństwo. Powołaniem wspólnoty z Grandchamp szybko stała się praca na rzecz jedności chrześcijan. Już w latach 40. siostry nawiązywały szerokie kontakty ekumeniczne, m.in. z ojcem Paulem Couturier, katolickim duchownym z Lyonu, pionierem ekumenizmu oraz Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan. W 1940 r. o. Couturier tak pisał do pierwszej przeobrażonej wspólnoty:

„ładne rekolekcje organizowane dla chrześcijan nie powinny się zakończyć bez poczucia w sercach uczestników dotkliwego cierpienia z powodu podziałów i bez determinacji, by pracować na rzecz jedności poprzez żarliwą modlitwę i stopniowe oczyszczanie”.

W 1940 r. Grandchamp odwiedził też Roger Schutz, przyszły brat Roger z Taizé. Jego własne poszukiwania, a później również doświadczenia wspólnoty Taizé miały wielki wpływ na wspólnotę z Grandchamp. W 1953 r. siostry przyjęły zarówno regułę, jak i oficjum z Taizé.

Wkrótce, podobnie jak bracia z Taizé i Matki Siostry Jezusa, siostry z Grandchamp zaczęły zakładać matki wspólnoty w Algierii, Izraelu, Libanie. Osiedlały się też w uboższych, często robotniczych dzielnicach różnych miast europejskich. Wszędzie ich życie opiera się na modlitwie i gościnności. Nawiązują serdeczne kontakty z sąsiadami, odkrywają bogactwo liturgii i tradycji lokalnych społeczności chrześcijańskich różnych wyznań i otwierają się na spotkania z innymi religiami.

Zaraz po drugiej wojnie światowej do pierwszych sióstr ze Szwajcarii i Francji dołączyły siostry niemieckie i holenderskie, a następnie siostry z Indonezji, Austrii, Konga, Czech, Szwecji i Szwajcarii. Obecnie wspólnota liczy około pięćdziesięciu sióstr w różnym wieku, reprezentujących różne wyznania i narodowości.

Jako wspólnota siostry z Grandchamp bardzo szybko odkryły, że ich ekumeniczne powołanie wymaga pojednania, przede wszystkim z samym sobą i między sobą. Realizacja takiego pojednania na co dzień polega na akceptacji różnorodności członków wspólnoty z różnej z osób pochodzących z różnych krajów, mówiących różnymi językami, wychowanych w różnych tradycjach wyznaniowych, mających różne doświadczenia, ale także inaczej się modlących, inaczej myślących, działających, inaczej wchodzących w relacje. Codzienne kontakty wymagają więc nieustannej pracy nad sobą i nad relacjami z innymi, nieustannego przebaczenia sobie wzajemnie i wielkiej ufności w Boże miłosierdzie, dzięki któremu osiągnąć można wewnętrzny, uzdrawiający pokój.

Rytm dnia sióstr z Grandchamp wyznaczają wspólne modlitwy, które odbywają się cztery razy dziennie. Stojąc w milczeniu przed ikoną Trójcy Świętej w centrum kaplicy Grandchamp, siostry wchodziły we wspólnotę miłości między Ojcem, Synem i Duchem Świętym, aby ta miłość wzrastała w nich i płynęła między nimi oraz ogarniała tych, którzy przybywają tam jako goście. Wtedy często dochodzi do wymiany darów. Siostry mówią, że zawsze dostają więcej niż dają!

Otwartość na różnorodność we własnej wspólnocie oraz gościnność przekłada się na nawiązywanie serdecznych kontaktów i tworzenie więzi na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym. To z kolei ułatwia działania na rzecz pojednania, pokoju i sprawiedliwości między chrześcijanami, narodami, religiami, kulturami, a także na rzecz pełnej szacunku jedności ze stworzeniem. Siostry założycielki ekologiczny ogród, stosują produkty przyjazne dla środowiska, zwracają baczną uwagę na sposób odżywiania się, gospodarowania i podróży. Coraz szerzej otwierają się na wolontariat, który jest ofertą skierowaną nie tylko do ludzi młodych. Zaproszenie do Grandchamp, aby pracować, żyć, modlić się, kontemplować, pielęgnować dialog i gościnność, skierowane jest do osób w każdym wieku, do chrześcijan różnych wyznań, do Żydów, muzułmanów i do osób nie wyznających żadnej religii.

Doświadczenie pozwalające na zmierzenie się z wyzwaniem współczesności i pielęgnowanie we wspólnym świecie idei pojednania, jedności i wzajemnego szacunku, siostry zdobywają również poza swoją wspólnotą. Wyjeżdżają m.in. do krajów Bliskiego Wschodu, wstępują czasowo do innych zgromadzeń zakonnych lub wspólnot monastycznych i dzielą z nimi swoją codzienność.

Od lat siostry angażują się w działania Światowej Rady Kościołów. Uczestniczyły w kilku zgromadzeniach ŚRK - w Vancouver, Harare i Porto Alegre. Przez kilka lat były obecne w Instytucie Ekumenicznym w Bossey, tworząc podczas studiów małe wspólnoty modlitwy, gościnności i przyjaźni. Obecnie w każdy poniedziałek wieczorem modlą się według intencji Ekumenicznego Cyklu Modlitw proponowanego przez ŚRK.

Życie wspólnotowe na wzór monastyczny, jakie prowadzą siostry z Grandchamp i jakim chcą dzielić się z innymi, może w różny sposób oddziaływać na chrześcijan wielu wyznań. Może być pomocne w zgłębianiu tajemnic wiary, w nieustannym poznawaniu siebie, nawracaniu się i przemianie życia, bez których pojednanie i jedność chrześcijan nie są możliwe.

[Szczegółowe informacje o Tygodniu Modlitw o Jedność Chrześcijan](#)